

Profiel M

Van Helen Fields verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

De schaduwman
De laatste die sterft
De Kliniek

In de serie met Ava Turner en Luc Callanach:

- 1 Perfecte resten*
- 2 Perfecte prooi*
- 3 Perfecte dood*
- 4 Perfecte stilte*
- 5 Perfecte misdaad*
- 6 Perfecte moord*
- 7 Perfecte wraak*

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Helen Fields

Profiel M

Vertaald door Yolande Ligterink

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6757 1

© 2024 Helen Fields

© 2025 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Yolande Ligterink

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *Profile K*

Oorspronkelijke uitgever Avon

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Des Panteva / Arcangel Images

Foto auteur © Robert Perry

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Diccon

Door wie ik begonnen ben aan
deze prachtige, tumultueuze reis.

1

Vrouwen herkennen het meteen: het moment – zo geruisloos als een blad dat van een stervende bloem dwarrelt – waarop goede bedoelingen hun het leven kosten. Het is zo kort dat een klok het amper registreert, maar strekt zich uit tot ver in de komende leegte.

In haar moment van eeuwige spijt staarde Chloe Martin naar de voet tussen de deur en het kozijn; de tijd stond stil. Je weet nooit wanneer het jouw beurt is, dacht ze. Hoe was het mogelijk dat haar dag, haar saaie, doodnormale dag, hierop uitliep? Waar waren de voortekenen van het universum? Waar was het gevoel van naderend onheil? Het maakte nu niet meer uit dat ze altijd een sleutelhanger met een alarm in haar handtas had en dat ze nooit alleen naar huis liep als het donker was. Het maakte niet uit dat ze altijd een bierviltje op haar drankje legde om te voorkomen dat iemand er iets in deed en dat ze niet aan onlinedating deed. Want het moment was aangebroken en nu stond ze tegenover een schaduw voor haar deur, die had aangeklopt en om hulp had geroepen. Ze had snel opengedaan, zo bezorgd om de veiligheid van een vreemde dat ze de ketting niet eens op de deur had gedaan.

‘Is alles goed met je?’ had ze geroepen. ‘Wat is er gebeurd? Moet ik een ambulance bellen?’

De voet in de bruine leren schoen stond al tussen de deur voordat ze het gezicht onder de capuchon had gezien. De duisternis tus-

sen een rij bomen en haar appartement beschutte de aanvaller, en de weg daarachter was heel dichtbij en tegelijkertijd heel ver weg. Ze besepte te laat dat haar buitenlamp het niet deed. Ze hoefde niet omhoog te kijken om te weten dat hij kapot was geslagen. Nu de adrenaline door haar aderen stroomde kon ze een en een bij elkaar optellen en zonder enige moeite op twee uitkomen. Dit was geen willekeurige aanval. De eigenaar van die schoen, wie hij ook was, wist dat ze alleen woonde. En dat hij had moeten wachten tot het donker was.

Misschien wist hij zelfs dat haar was bijgebracht dat ze mensen in nood moest helpen als daarom werd gevraagd. Dat ze antwoord moest geven als iemand iets tegen haar zei. Dat ze beleefd moest glimlachen en rustig moest weglopen als mannen haar op straat nariepen. Dat ze zich niet moest verlagen tot het peil van mannen die zich grof gedroegen in het sociale leven. Dat ze de handen die haar in de volle metro aanraakten niet van zich af moest slaan, maar gewoon weg moest lopen.

De schuld lag bij haar, zoals die altijd bij vrouwen lag. Ze mocht geen uitdagende kleren dragen. Geen slechte keuzes maken. Geen mannen aanmoedigen of zichzelf in gevaar brengen. En dat had ze allemaal niet gedaan. Echt niet. Ze had het verdomme niet gedaan. Toch stond ze nu tegenover het gevaar; dodelijk gevaar, vermoedde ze. Ze deed haar mond open om te gillen, want het was pas negen uur en er waren ongetwijfeld nog genoeg mensen wakker die haar zouden horen, maar er kwam een vuist op haar gezicht af en ze kon de deur niet loslaten en wegrennen, want dan zou de eigenaar van die vuist naar binnen kunnen en waren al haar kansen verkeken. Ze kon ook de deur niet dichtslaan, omdat hij ertegen duwde en...

De vuist sloeg tegen Chloe's mond en leek daar te blijven tot de ongenode gast het appartement in was gestapt en de deur dicht had geschopt. Chloe's hand ging naar haar mond en ze voelde scherpe stukken tand. De pijn was nog niet eens tot haar doorgedrongen toen de aanvaller haar bij de arm greep en naar voren trok, zodat

ze op haar knieën viel. Jezus, ze zag flitsen en hoorde het bloed in haar hoofd bonken en...

Chloe braakte. Alle vechtlust kwam naar buiten; hij stroomde in de vorm van een stinkende golf bloed en gal over de ooit zo onberispelijke hardhouten vloer en spetterde tegen de rol inpakpapier die ze eerder die dag had gekocht. Het papier was – zo-even tenminste nog – wit met gouden sterretjes en roze hartjes. Het cadeau dat ze ermee had willen inpakken stond ernaast, nog in de tas. Terwijl de schoenen naderden, had ze nog tijd om te hopen dat haar zus, als het ergste was gebeurd, die tas zou vinden en zou beseffen dat de giechelende eekhoornknuffel bestemd was voor Chloe's nichtje Vivienne, die morgen drie werd. Belachelijk genoeg was ze opgelucht dat ze ook al batterijen had gekocht, die in dezelfde tas zaten, omdat het niet leuk was om een kind een cadeau te geven zonder de benodigde batterijen erbij te doen. Haar nichtje was dol op eekhoorns. Chloe probeerde elk weekend met haar naar het park te gaan. Daar renden ze rond, op jacht naar eekhoorns (haar nichtje noemde ze ekons) tot het te donker werd of ging regenen en ze niet meer tussen de bomen door konden kijken. Dan was het tijd voor warme chocolademelk en een krentenbol.

De man die haar huis was binnengedrongen en haar had geslagen greep haar bij de haren. Chloe stak een arm uit naar de plastic tas, alsof ze door hem nog één keer aan te raken of vast te houden uit deze nachtmerrie kon ontwaken en weer terug zou zijn in de realiteit zoals die behoorde te zijn, een realiteit waarin ze de man van haar dromen zou ontmoeten en elke dag in het park zou spelen met haar eigen giechelende dochttertje, dat ze zou bedelven onder eekhoornknuffels en liefdevolle kusjes. Terwijl ze door de gang werd gesleept, glipte de tas uit haar hand. Chloe huilde om wat ze dacht dat er zou gebeuren, niet alleen met haar, maar ook met de mensen die van haar hielden.

Chloe maaide met haar benen door de lucht om grip te krijgen op de terracottategels en sloeg naar de hand die haar slordige knot

vasthield en onderweg plukken haar uit haar hoofd rukte, maar de man zei al die tijd geen woord. Ze had dolgraag willen gillen, maar het kostte haar al moeite om adem te halen. De pijn in haar mond, de smaak van gal en de pure paniek legden haar met giftige doeltreffendheid het zwijgen op.

Hij schopte de slaapkamerdeur verder open en Chloe wenste wanhopig dat hij iets zou zeggen, wat dan ook. Ze bedacht dat ze nooit eerder in haar saaie leventje de woorden ‘als je doet wat ik zeg, als je me laat doen wat ik wil, beloof ik dat ik je niet zal vermoorden’ had willen horen. Twee minuten geleden zou ze hebben gedacht dat het krankzinnig was om daar dankbaar voor te zijn. Nu was het het enige wat er nog toe deed.

‘Als...’ Haar lippen wisten die ene lettergreep te vormen voor het monster haar bij de keel greep en haar op het bed sjoerde. ‘Als... je... bl...’

In de woonkamer begon de vaste telefoon te rinkelen. Een redingsvlot, net buiten haar bereik; ze zou er nooit bij kunnen komen, hoe hard ze ook zwom. De aanvaller verstijfde en luisterde naar haar antwoordapparaat.

‘Hoi, met Chloe Martin. Ik ben op dit moment niet bereikbaar, maar als je je naam en nummer inspreekt, bel ik zo snel mogelijk terug.’ Haar stem klonk onmogelijk opgewekt. Toen ze dat korte bericht insprak was de dood geen optie geweest, slechts een luchtspiegeling. Iets in de verre toekomst, waar ze niet echt in geloofde.

‘Doe me geen pijn.’ Eindelijk kwam er snikkend iets uit haar mond, vergezeld van bloederig schuim en afgebroken stukken tand. De aanvaller, niet meer dan een enorme gestalte met een masker over zijn gezicht, gromde alleen en trok een paar tiewraps uit zijn jaszak.

‘Ha, Chlo-Bo.’ In de woonkamer werd haar bericht gevolgd door de zangerige stem van haar zus. Chloe ging nog harder huilen. Lange, balkende snikken van angst en verdriet. ‘Wat ben je aan het doen? Mijn kleine meisje kan niet wachten tot haar tante morgen-

avond komt voor taart met kaarsjes! We tellen de uren af, dus ik heb beloofd dat ik je zou bellen om ervoor te zorgen dat je niet vergeet dat er morgen iemand jarig is.' Gegiechel op de achtergrond. 'Wie zou dat toch kunnen zijn?'

'Alsjeblieft...' smeekte Chloe. Ze stak wanhopig een hand uit, maar die werd vastgepakt en aan de stang van het metalen hoofdbord vastgemaakt.

'Is papa jarig?' vroeg haar zus.

'Nee!' riep haar nichtje.

Chloe draaide haar hoofd en keek naar de tiwrap. Waarom vocht ze niet? Als ze nog maar een paar minuten te leven had, waarom zette ze dan niet alles op alles?

Hij reikte naar haar linkerhand.

Chloe spande haar buikspieren, rukte haar benen omhoog en beukte met haar knie tegen zijn gezicht. Toen hij naar achteren struikelde, duwde Chloe zich over het bed naar boven en trok wanhopig aan de tiwrap die haar vasthield aan het hoofdbord.

'Is mama jarig?' plaagde haar zus.

De tiwrap gaf niet mee. Ze ging op haar knieën zitten, klaar om verder te vechten, griste de lamp van het nachtkastje en zwaaide ermee.

'Nee. Jij bent niet jarig, mama!' Haar nichtje moest zo hard lachen dat ze amper uit haar woorden kon komen.

Chloe haalde zo diep mogelijk adem. 'Help!' gilte ze, tegen beter weten in hopen dat de mensen in het appartement boven dat van haar al thuis waren van het werk, dat de oude buurvrouw haar gehoorapparaat in had of dat iemand door de steeg achter het gebouw liep.

De aanvaller boog zijn hoofd en kwam over het bed op haar af, zijn gegeven arm klaar om de klap met de lamp op te vangen.

Hun hoofden sloegen tegen elkaar.

Ze raakte hem met de lamp in zijn zij en viel bij de zwaai van het bed, en boven de hijgende ademhaling en het gekreun van in-

spanning klonk het knappende geluid waarmee haar arm uit de kom schoot.

‘Wie kan er dan toch jarig zijn?’ riep haar zus vrolijk, terwijl Chloe gilte en smeekte.

‘Ik!’ antwoordde haar nichtje. ‘Mama, ik ben morgen jarig. Dat weet je toch! Domme mama.’ En ze konden niet meer ophouden met lachen.

De aanvaller trok de gillende Chloe weer op het bed. Hij bond haar nog vrije arm aan het hoofdbord, hoe ze ook schopte met haar benen. Toen hij een doek voor haar mond bond, raakte ze door de pijn en de paniek af en toe buiten bewustzijn.

‘Tante Chloe?’ riep haar nichtje vanuit de woonkamer. ‘Gaat alles goed met je? Mama, gaat alles goed met tante Chloe? Waarom pakt ze de telefoon niet op?’

‘Ik weet het niet, schatje, maar we zien haar morgen, echt.’

Nee, dacht Chloe. Lieve god, je ziet me morgen niet. Ik zie Vivienne niet opgroeien. Ik neem haar op haar achttiende verjaardag niet mee naar New York. Ik word niet haar voogd als er iets met jou gebeurt en je zult nooit weten dat ik nog nooit zo trots ben geweest als op het moment dat je dat vroeg. Ik koop geen sluier voor haar als ze trouwt. Je komt niet bij me uithuilen als ze als tiener gemeen doet tegen haar moeder. En ze komt nooit te weten hoeveel ik van haar hou. Over een jaar zal ze me zich amper herinneren.

‘Goed dan. Ik hou van je, tante Chloe. Tot morgen. Vergeet mijn cadeautje niet!’

Ik ben het niet vergeten, dacht Chloe. Ik hoop dat je de eekhoorn mooi vindt. Ik wil niet dood. Ik wil niet dat jullie te horen krijgen dat ik ben vermoord. Ik wil niet meer zo bang zijn.

‘Jammer dat we je gemist hebben, Chlo-Bo. Hou van je. Tot morgen.’ Kusjes door de telefoon. Nog meer gegiechel. Stilte.

Chloe lag stil. De pijn in haar mond, haar hoofd en haar schouder was ondraaglijk, maar kon niet op tegen de vloedgolf van verdriet die over haar heen sloeg.

Verkracht me dan maar. Doe me pijn als je moet. Maar laat me leven. Laat me leven. Laat me leven.

Ze zag de woorden in de lucht hangen in de vorm van wolken zwarte, zoemende insectjes.

Hij haalde een schaar uit een diepe zak en knipte haar kleren open, eerst over haar borst en toen over haar armen en benen. Langzaam trok hij de stukken weg en liet ze op de vloer vallen.

Heel even, een minuut of een eeuwigheid, verloor Chloe het bewustzijn.

Ze was op een feest, maar ze wist niet meer voor wie het was. Het voelde vreemd omdat ze er zeker van was dat er iets te vieren was, maar in een hoek werd haar zus getroost door haar zwager en toen Chloe langs een andere kamer liep, waarvan de deur op slot zat, was ze ervan overtuigd dat ze haar vader hoorde huilen. Er moest dus iets helemaal mis zijn, want ze had haar vader nog nooit zien huilen. Zelfs bij de begrafenis van haar moeder had haar vader zich ingehouden, tot op het laatst waardig (of was het geremd?).

En toen holde Vivienne langs met iets donzigs in haar armen. Chloe rende verrukt achter haar aan, zoals ze al zo vaak hadden gedaan. Ze riepen naar elkaar terwijl ze langzamer gingen lopen en weer versnelden, vingen elkaar bijna, werden bijna gevangen. Wat had ze in haar armen? Chloe kon het niet goed zien. Het leek op een zachte knuffel, maar de staart schilderde een getande rode streep op de muur terwijl Vivienne erlangs rende en nu voelde Chloe de eerste golf van misselijkheid. Het langzaam groeiende besef dat er iets niet helemaal goed was. Ze haalde Vivienne in en was dichtbij genoeg om te kunnen zien wat ze in haar armpjes had, om het gezichtje van haar nichtje te zien, maar Vivienne lachte niet. Ze huilde. En ze hield een eekhoorn vast, wat vreemd was, omdat Chloe er zeker van was dat ze nog maar net een eekhoorn voor Viv had gekocht en die nog niet aan haar had gegeven. Eigenlijk moest ze opschieten en naar bed gaan, want het was donker en ze moest nog een hele dag werken voordat ze morgen naar het verjaardagsfeestje

van haar nichtje kon gaan. En als dat morgen was, waar was ze nu dan en waarom huilde iedereen? Echt iedereen.

Chloe kwam bij, hapte naar adem en probeerde te gillen, maar het nutteloze geluid werd verstikt door een natte, stinkende doek voor haar mond en door de pijn. De pijn. Die verdomde pijn. Die verschrikkelijke, gekmakende, verwoestende, vervloekte pijn.

Ze wilde dood.

En nu wist ze waarom iedereen had gehuild in haar droom.

Chloe lag stil, want ze had geen keus, en ze huilde mee tot het einde kwam, haar einde, veel te langzaam en veel te rood.

2

Het Britse kantoor van Necto Corporation was ook een botanische tuin. Een eersteklas pand in Londen was steen voor steen en stalen balk voor stalen balk afgebroken en vervangen door weelderig groen, planten, insectenkolonies en glas. Het personeel bracht de dag door in mooie glazen bollen met uitzicht op de binnenhaven en in bouwsels die tussen de prachtige bomen en kleurrijke bloemen oprezen uit de aarde. De kantine bevond zich in een enorme koepel met een beekje en fruitbomen. Tussen de tafels groeiden groenten in nette rijen en vlinders en bijen zoemden door de lucht. Necto was de toekomst, een biotechbedrijf dat was gespecialiseerd in de menselijke hersenen. Bedrijven over de hele wereld keken met afgunst naar het Amerikaanse hoofdkwartier net buiten San Diego, vanwege zowel het verbluffend mooie terrein eromheen als het futuristische kantoor. Het Britse kantoor was wat minder prestigieus en had slechts een fractie van de omvang, maar het personeel werkte aan dezelfde projecten voor hetzelfde soort cliënten.

Midnight Jones was laat en het was nog maar dinsdag. Het maakte niet uit dat ze de vorige dag een uur langer was gebleven of dat ze de vorige week vijftig uur had gewerkt: te laat was te laat en het toonde een gebrek aan respect voor jezelf en voor de inspanningen van de anderen. Dat zei haar leidinggevende vaker dan iemand in Midnights team noodzakelijk vond.

Ze ontweek een dubbeldekker, stapte over een hoop koude fish-and-chips die iemand de vorige avond op de stoep had laten vallen en liep de beschutte tuinen van Necto in. Midnight ademde diep in, wetend dat ze de komende negen uur in gefilterde lucht zou zitten. In het begin had ze genoten van de geuren van gemaaid gras en bloemblaadjes en had ze geloofd in het idee dat er frisse lucht uit de tuinen naar het kantoor werd gesluisd om haar brein te stimuleren en haar zintuigen te ontspannen. Tot ze vijf jaar eerder laat op de avond beschaamd een sigaret had gerookt op de stoep voor een pub in Battersea en iemand van de onderhoudsdienst was tegengekomen, die haar had verteld dat die geuren zorgvuldig samengestelde parfums waren die via de airconditioning werden verspreid. Een paar seconden daarna had de would-beklokkenluider overgegeven in een afvalcontainer en was hij weggestrompeld, waarschijnlijk zonder zich iets van zijn loslippigheid te herinneren. Dat was ook zoïets. Je bracht geen bedrijfsinformatie naar buiten. Nooit. Binnen Necto had je niet eens toegang tot internet, tenminste niet als je in de salarisschaal van Midnight zat. Het internet, hadden ze bij de training te verstaan gekregen, was pure afleiding en kon alleen leiden tot tijdverspilling. Erger nog, het was een achterdeurtje voor hackers, waardoor waardevolle bedrijfsgeheimen konden verdwijnen.

Midnight was te laat omdat de verzorger van haar tweelingzus niet op tijd was gekomen. Dat was de enige reden waarom Midnight ooit te laat kwam, maar dat kon haar baas niets schelen. Ze haalde haar pasje door een lezer, stopte haar mobiele telefoon in een kluisje en liet haar tas controleren en haar duimafdruk scannen. Haar pasje bepaalde automatisch naar welke verdieping de lift moest: hij ging naar beneden.

Alleen de bovenste twee verdiepingen kregen daglicht. Daar waren de vergaderruimtes en een grote aula, een kantine en spreekkamers. De lift ging langs etage -1, waar de productie zat. De producten liepen uiteen van virtualrealitybrillen tot appa-

raten voor elektroconvulsietherapie en van leugendetectors tot psychogalvanometers, die de lichamelijke reacties op emotionele prikkels maten. Op -2 zat de afdeling Development. Dat was zo'n beetje het walhalla. Ze had gehoord dat er masseuses waren, een sauna en een hottub, een sportzaal en een persoonlijke kok voor lunches en snacks, maar die geruchten had ze nooit kunnen bevestigen. Deze wetenschappers, ontwerpers en codeurs stonden in het bedrijf bovenaan de pikorde. Als het team van Midnight een training kreeg, vond die met een beetje geluk plaats in cafetaria Eden op de begane grond. De mensen van Development waren de laatste tijd in Singapore en Bora Bora geweest. Die lui waren onmisbaar, dat was het verschil.

Midnight was best slim. Ze was cum laude afgestudeerd in sociale wetenschappen en had masters afgerond in psychologie en neurowetenschap. Maar die lui van Development behoorden tot een aparte klasse. Het waren unieke genieën met meerdere doctoraten, die een salaris konden vragen waarvan Midnight alleen maar kon dromen. Hun plaats kon niet worden ingenomen door een heel leger geschikte kandidaten die wanhopig graag bij Necto wilden werken. Daar dacht Midnight elke dag aan. Ze was in veel opzichten een gezegend mens en ze wist dat ze niet alleen dankbaar moest zijn voor haar bovengemiddelde salaris dat haar de middelen gaf om voor haar zus te zorgen, maar ook voor de gelegenheid om te werken voor een wereldwijd geprezen techbedrijf. Ze hield van haar werk en ze had niets te klagen. Maar toch. Ze was niet onmisbaar.

De deuren gingen open op etage -3. De afdeling Applications was de grootste van het bedrijf en de bezetting was altijd te laag, waardoor de personeelsleden allemaal overwerkt waren. Ze hadden een simpele taak: de gegevens die werden verzameld door Necto's apparaten vertalen in iets wat de cliënten konden gebruiken. Verschillende teams werkten hard aan een verscheidenheid van projecten. Het medische team was bezig met het testen van de doeltreffend-

heid van nieuwe medicijnen. Het psychiatrische team ontwikkelde manieren om thuiswonende patiënten te ondersteunen en werkte samen met farmaceutische bedrijven om nieuwe medicijnen te ontwikkelen en te testen. En dan was het team van Midnight er nog, dat de hele dag bezig was met het opstellen van profielen.

‘Kijk, Miss Jones vereert ons ook met haar aanwezigheid!’ riep haar leidinggevende over het netwerk van pods heen. In elke pod, die je met een soort softtop zoals op een auto kon afsluiten om een beetje privacy te hebben, stond een bureau, een stoel en een computer met een virtualrealitybril. ‘Zullen we even praten?’ Alsof ze nee kon zeggen. Haar manager nam haar mee naar zijn pod en deed de kap dicht.

Midnight vocht tegen de aandrang om haar armen over elkaar te slaan, wat haar ook nog een preek over vijandige lichaamstaal zou hebben opgeleverd.

‘Nou, je weet wat ik ga zeggen,’ begon Richard Baxter, die zijn al volmaakt zittende das rechtrok en zijn staalgrijze haar, waarin geen lokje verkeerd zat, gladstreek.

‘Ik kan alleen maar mijn verontschuldigen aanbieden.’ Midnight legde meer emotie in de woorden dan ze voelde. Ze was een halfuur te laat. Dat was niets in vergelijking met de uren die ze voor Necto werkte. ‘De verzorger van mijn zus was te laat en ik kan niet weg als die er nog niet is. Het zorgbureau dat ik gebruik is de laatste tijd nogal onbetrouwbaar en...’

‘Nu moet ik je toch even onderbreken, Midnight. Wat is het basisprincipe dat je nu vergeet toe te passen?’ vroeg Richard met een glimlachje om zijn lippen.

Midnight had zin om er een lichte tik op te geven, alsof ze een vlieg moest verjagen. In plaats daarvan haalde ze diep adem voordat ze antwoord gaf, zodat haar stem zacht en inschikkelijk bleef. ‘Verantwoordelijkheid.’

‘Meteen goed. Verantwoordelijkheid. Je draagt zelf de verantwoordelijkheid voor je prestaties. Als we de overwinningen willen

claimen, moeten we hetzelfde doen met de mislukkingen. Vind je ook niet?’

‘Jazeker,’ zei Midnight. ‘En ik weet dat deze verantwoordelijkheid bij mij ligt, maar mijn rol als mantelzorger brengt bepaalde problemen met zich mee...’

‘Ja, dat zal best. Vertel daar eens over. Waarom ben je nu weer te laat?’

‘Mijn tweelingzus, Dawn, heeft ernstige beperkingen. Ze kan niet alleen worden gelaten. Als ik wegga voordat de verzorger er is, kan dat gevaarlijk zijn en ik heb geen familie die ik kan inschakelen.’

‘Ja, ik geloof dat je het al eerder over je tweelingzus hebt gehad.’ Dat klopte. Ze had dit al minstens tien keer verteld. ‘Maar zie je, het is nog steeds jouw verantwoordelijkheid om een goede verzorger aan te nemen, die er op tijd is. Het is niet fair om de chaos mee te nemen naar Necto. Je weet dat de andere werknemers jouw werk er niet bij kunnen hebben. In een goed team moeten alle medewerkers hun steentje bijdragen. Ja toch?’

Midnight glimlachte breed. Als Richard de minachting erin kon zien, liet hij dat niet merken. ‘Je hebt gelijk. Mijn fout. Ik zal langer blijven om de verloren tijd in te halen en ook een kortere pauze nemen.’

Richard hield zijn hoofd scheef en trok zijn wenkbrauwen op. ‘En...’

‘En ik zal mijn excuses aan het team aanbieden,’ zei Midnight. ‘Het is niet fair dat de anderen voor me moeten inspringen. Dank je voor je begrip, Richard. Je bent een fantastische manager.’

‘O, lieve hemel. Jou moeten we houden. Als je tenminste niet nog een keer te laat komt, uiteraard. Dan zou je echt over de schreef gaan. Maar verder ben je een blijvertje. Schiet nu maar op, Jones. De tijd vliegt, ook bij Necto.’

Midnight had zin om zijn belachelijke gezegden door zijn strot te rammen. ‘Absoluut.’ Ze tandenknarste terwijl ze wachtte tot de

kap over de pod weg was en draaide zich om voordat hij haar de zweterige high five van een moderne manager kon geven. Langzaam liep ze door het doolhof van pods en riep af en toe ‘Sorry dat ik te laat ben!’, wat door haar collega’s werd beantwoord met grinnik.

Haar hokje was in de verste hoek, midden in de U die de drie werkplekken van Midnights miniteam vormden. Ze gooide haar tas op de grond naast haar stoel en probeerde niet te kijken naar haar vriendin Amber, omdat ze ervan overtuigd was dat Richard nog steeds op de uitkijk stond voor on-Necto-achtig gedrag. Achter Amber bevond zich een lege pod, die onlangs was vrijgekomen door een overplaatsing, een ontslagname of een ontslag. Hun was niet verteld welk van de drie.

‘Heb je de preek gekregen dat je de anderen niet mag belasten met jouw werk?’ fluisterde Amber zonder haar blik van het scherm af te wenden.

‘Ja. En een korte herinnering dat ik de verantwoordelijkheid moet nemen voor mijn tekortkomingen. Die heeft hij al een tijdje niet gebruikt. Hoe werkt het systeem vandaag?’

‘We hebben een software-update gehad, dus het duurt een paar minuten voordat je gegevens kunt downloaden. Wil je koffie? Je ziet eruit alsof je die wel kunt gebruiken. Mijn scherpauze komt eraan.’

Schermpauzes waren bij Necto toegestaan of verplicht – Midnight wist niet precies welk van de twee – en gedurende zo’n pauze moesten de werknemers weg van hun scherm om oogklachten en hoofdpijn te voorkomen. Er werd veel nadruk op gelegd omdat het getuigde van goed werkgeverschap. Wat er niet bij werd gezegd, was dat hun eigen tests hadden uitgewezen dat de werknemers na een pauze productiever waren.

‘Koffie zou heerlijk zijn. Dawns verzorger was weer te laat, dus ik heb vanmorgen niet kunnen douchen of ontbijten en ik zal vanavond tot laat moeten doorwerken om de verloren tijd in te halen.’